

Sygn. akt II CSK 821/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z powództwa Archidiecezji [...]
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie Wielkopolskiemu
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 lipca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 28 maja 2014 r., sygn. akt I ACa 939/12,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, zasądza
od powódki na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej
Skarbu Państwa 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł kosztów
zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarżąca uzasadniła wniosek o przyjęcie wniesionej skargi do rozpoznania dwoma argumentami; jej oczywistą zasadnością oraz potrzebą rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego o następującej treści: według jakiej daty należy ustalać poziom cen nieruchomości dla celów ustalenia rozmiaru szkody rozumianej jako utrata odszkodowania możliwego do uzyskania w trybie art. 73 Przepisów wprowadzających ustawy reformujące administrację publiczną, tzn. czy należy wziąć pod uwagę poziom cen z daty wydania hipotetycznej decyzji ustalającej to odszkodowanie, czy z daty wyrokowania.

Odnosząc się do tej argumentacji, należy stwierdzić, co następuje:

W wyroku z dnia 19 lipca 2012 r., II CSK 714/1 I Sąd Najwyższy stwierdził, że szkodę strony powodowej wyznaczać powinna wysokość odszkodowania, które mogłaby ona uzyskać w postępowaniu administracyjnym prowadzonym według zasad z art. 73 Przepisów wprowadzających ustawy reformujące administrację publiczną. Przesądził zatem kwestię sposobu ustalania odszkodowania, nie wypowiadając się co do tego według jakiej daty to odszkodowanie powinno być ustalane. Nie ma więc racji skarżąca, stwierdzając, że Sąd Apelacyjny naruszył w sposób oczywisty art. 398²⁰ k.p.c., przyjmując tu za rozstrzygającą datę orzekania. Powódka wykazuje zresztą w tej kwestii niekonsekwencję; uznaje bowiem jednocześnie, że to Sąd Najwyższy dopiero w obecnym postępowaniu powinien rozstrzygnąć według jakiej daty należy ustalać należne jej odszkodowanie.

Nie zachodzi także w sprawie kwestia uznawana przez skarżącą jak druga przyczyna oczywistej zasadności jej skargi kasacyjnej. Wbrew przekonaniu powódki, uważna lektura uzasadnienia skarżonego orzeczenia prowadzi do wniosku, że Sąd Apelacyjny, skupiając się na zaleconym przez Sąd Najwyższy sposobie ustalenia odszkodowania, nie wyartykułował wyraźnie podstawy prawnej przyznanego powódce roszczenia. Podstawą tą nie jest, jak to ujmuje powódka, art. 73 powołanej ustawy, gdyż ten przepis posłużył Sądowi jedynie za odniesienie do wyliczenia wysokości szkody.

Reasumując ten wątek rozważań stwierdzić należy, iż brak jest podstaw do uznania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej powódki.

Nie ma też dostatecznych powodów do wypowiedania się przez Sąd Najwyższy co do tego, wedle jakiej daty należy określać należne powódce odszkodowanie. Sąd Apelacyjny przyjął tu za miarodajną zasadę ustaloną w art. 363 § 2 k.c., a więc z daty ustalania odszkodowania i obszernie tę decyzję uzasadnił. Przyjęcie skargi do rozpoznania wchodziłoby w rachubę tylko wtedy, gdyby skarżąca wykazała zupełną bezpodstawność wyboru takiej daty, co jednak nie ma miejsca.

Z tych względów odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, obciążając powódkę kosztami zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 98 § 1 k.p.c.).